

LYSMARKERING på EKELY 9. Desember 2017.

Appell ved Kirsti Grotmol

SELVAAG og SNØHETTA har nå søkt for 3. gang om å bygge A HOUSE TO DIE IN.

Byantikvaren har sagt JA til dispensasjon fra fredningen.

Nå skal saken til Riksantikvaren.

Klagefristen er 14 desember.

Klagen skal stiles til Riksantikvaren, men skal sendes Byantikvaren - med kopi til Plan og Bygningsetaten.

JEG SKAL BEGYNNE MED FLAGGERMUSEN.

Den er fredet. Og den er sjelden.

Flere av dem bor her - på Ekely og på Kikutkollen.

Sammen med en rekke andre sjeldne og utryddings truede arter – insekter – trær – planter.

SKOG GULL TVETANN for eksempel.

Gamle eiketrær og edelløvskog har særskilt vern i Norge.

Men IKKE på KIKUT

PÅ KIKUT ser det ut til at ingenting har vern lenger.

På KIKUT skal man bygge en anleggsvei over den fredete området.

Senere skal dette bli permanent bilvei opp til A House To Die In.

Veien ender i en heis som skal ta bil og mennesker ned til det underjordiske anlegget.

6 meter ned under bakken.

Har man lest aviser i det siste – kan man få inntrykk av at A House To Die In nå er så redusert at det ikke blir noe under jorda – ikke underjordisk atelier og ikke noe vannspeil på toppen.

Dette er ikke sant. Jeg har forsøkt å rette dette opp i avisene og blitt avvist.

Dette til tross for at søknaden viser både i tegning og tekst at det blir et stort underjordisk anlegg med vannspeil på toppen.

Over bakken vil huset bli 12 og halv meter høyt.

Det tilsvarer et fire og en halv etasjer høyt bolighus.

Det vil si minst like høyt som terrasseblokkene ved siden av.

Og det vil bli høyere enn trærne – selv om trærne på tegningene er tegnet litt lavere enn A House To Die In.

Og det skal være stort og bredt også.

Dette påstår søkerne at ikke kommer til å synes fra Munchs Atelier.

Hvis man går inn i Munchs atelier – så er dette riktig- for der finnes det ikke vinduer.

Så kanskje man bør holde seg innendørs....heretter?

Jeg minner om at Munchs atelier ligger høyere enn Kikutkollen og at avstanden er snaue hundremeter og at man absolutt vil kunne se ned på A House To Die In fra Munchs Ekely.

Byantikvaren underslår alt dette. Man kan miste motet av å lese i avisen at nå har søkerne gjort en så god jobb at nå blir det JA til bygging.

Jeg vet at mange tror det.

At bygging av A House To Die In er uunngåelig - nå.

Det er det ikke.

Vi kan fortsatt vinne.

Mange ting som Riksantikvaren har bedt om å få belyst er fortsatt ikke tilstrekkelig utredet.

Rapportene om biologisk mangfold som følger søknaden – peker på flere risikoer for planter og trær. Dette bagatelliseres i Byantikvarens Ja.

Risiko for å ødelegge grunnvannet underslås også i dette Jaet – til tross for at tekniske rapporter peker på risiko.

Man er altså villig til å se gjennom fingrene med ulike risikoer.

Man er villig til å bygge på tross av alle risikomomentene.

Hvem betaler om det går galt?

Hvem eller hva kan gi oss tilbake det biologiske mangfoldet – om det går galt?

Vi vet at insektene som lever i de gamle trærne på Kikut er i stor fare i - slik som alle insekter i verden i dag. Insektsdøden brer om seg lokalt og globalt – og truer i siste instans oss...

Så er det nærmiljøet vårt – som er i ferd med å bli nedbygget - fordi Skøyen skal bli trafikk knutepunkt med alt det medfører av økt trafikk og parkering. Området vårt - fra Smestad og ned til sjøen skal fylles med massiv blokkbebyggelse med opptil 16 etasjes høye hus.

Vi skal få det de kaller en døgnåpen by her – et slags Manhattan på Skøyen.

Mer enn noen gang trenger vi hver grønne flekk som fortsatt finnes.

Husene på Ekely står på leirgrunn. Tåler de graving, boring og uthuling av fjellet?

Det gjorde de ikke i Gråbrødreveien for 30-40 år siden da kommunen la nye kloakkrør under dem. En 20 år lang rettsprosess fulgte som Ekely/ beboernetil slutt vant.

Men husene fikk altså alvorlige skader.

Skal vi måtte oppleve det samme?

Så er det veien - St. Georgs vei – som er fredet.

Og som skal utvides om det blir bygging – utvides inn i fredete hager.

Det sier søknaden og Byantikvaren ingenting om.

På Kikut skal det som nevnt bli permanent bilvei over det fredete området. Hva da med plantene rundt? Hva med alle besøkende og nysgjerrige – som kommer til å trække rundt der. Hvor skal besøkende biler og busser gjøre av seg?

Det har også blitt påstått at man har byggetillatelse. Allerede. Selv Byantikvaren har gitt inntrykk av dette i aviser. Det stemmer ikke. Jeg har sjekket med Plan- og bygningsetaten. Det finnes ingen byggetillatelse for A House To Die In eller noe annet bygg på Kikutkollen. Nå!

Årsaken er enkel.

Halve Kikut tomten er fredet etter Kulturminneloven.

Den andre halvparten er lagt ut til offentlig friområde.

Den fredete delen var opprinnelig regulert til område for boligbygging. Men da fredningen kom i 1997 – gjelder ikke denne reguleringen. Kulturminneloven står over plan og bygningsloven og gamle reguleringer. Så man kan ikke bygge her – uten dispensasjon fra Kulturminneloven. Man kan heller ikke bruke veien her som anleggsvei. Man kan heller ikke bygge den underjordiske delen av bygget her. Som det ser ut til at de har tenkt. Fredningen gjelder også under bakken.

Planen nå er å bygge (det som er over bakken)på den delen som er regulert til offentlig friområde. Man vil altså privatisere et offentlig område. Det krever omregulering. Det er viktig å se dette opp mot planene for hele vårt område. Det finnes lover for hvor mye et område kan fortettes og hvor mye grøntområde som kreves.

For både den fredete delen og den delen som er offentlig friområde-kommer Naturmangfoldsloven inn.
Og vernede og utrydningstruede arter - planter, trær og for eksempel flaggermus.
Jeg får lyst til å si heia Batman!!

Så til sist: Hvem er det som skal bygge på Kikut?
Melgaard?

Nei. Melgaard er ikke med å søke. Han er ikke engang nevnt i søknaden.

Formell søker er Spor arkitekter som er Selvaags eget arkitektfirma og som søker med fullmakt fra og på vegne av Selvaag.
Snøhettas konsept og arkitekttegninger er sentral i søknaden. Men reell søker er Selvaag – et av Norges aller største eiendomsfirmaer - og utbygger – og som har en rekke datterselskaper i inn- og utland.

Vi slåss altså ikke mot kunstneren Melgaard - men mot et svært stort og svært kapitalsterkteiendoms- og byggefirma.

Hvem som skal bo på KIKUT og hva slags avtaler som egentlig finnes mellom Melgaard og Selvaag – sier søknaden ingenting om. Skal Selvaag eie – eller skal Melgaard eie – A House To Die In? Eller kanskje noen helt andre?

Hva som vil skje om Melgaard ikke vil eller kan flytte inn likevel – eller ikke skal bo der lenger - sies det ingen ting om.

Hva skjer ved et eierskifte – eller om eier dør? Hvem kan da få flytte inn eller kjøpe?

Eller kanskje det blir noe helt annet – når man får regnet ut hva A House To Die In vil koste? Kanskje boligblokker er mer lønnsomt. Det var der det begynte:

Med Selvaags ønske om terrasseblokker etter at han kjøpte Kikuttomta på 1980 tallet og rev trevillaen som stod der. En rekke søknader om terrasseblokker ble avslått – inntil tomten på Kikut og Kunstnerboligene på Ekely ble fredet i 1997 – en områdefredning for å ta vare på arven etter Munch. Selvaag søkte erstatning, men tapte 2 rettsaker.

Så ble det stille. Inntil noen kom på A House To Die In. Først lansert som et kunstprosjekt – deretter har det blitt betegnet som både turist attraksjon, mausoleum, bolig, atelier - og nå sist også galleri.

Hva er det egentlig som planlegges bygget på Kikut?
Og for hvem?

Uansett – halve tomten er fredet – den andre delen er offentlig friområde.
Og begge deler er beskyttet mot utbygging - av lovverket.
Det burde være de antikvariske myndighetenes ansvar å ta vare på fredningen.
Byantikvaren med sitt ja og sin dispensasjon fra fredningen – tar ikke det ansvaret.
Vi ber og håper derfor at Riksantikvaren – tar Fredningen på alvor.

KIRSTI GROTMOL